

Nr 395.

Av herr Andersson i Björkäng m. fl., om viss ändring av 15 § jaktstadgan.

Enligt jaktstadgan § 15 kan jakträttsinnehavare, som förfogar över mark av den storlek och beskaffenhet, att densamma efter förhållandena i orten kan anses medgiva tillfredsställande vård av älgbeståndet, eller jakträttsinnehavare, som förfogar över mark, som utgöres av jaktvårdsområde, meddelas tillstånd att under särskild jakttid där fälla det antal älgar, som med hänsyn till stammens storlek och omständigheterna i övrigt finnes skäligt. Denna s. k. licensjakt efter älg är emellertid ur olika synpunkter orättvis, framför allt mot jakträttsinnehavare å mindre jordbruksfastigheter. Sådana jordbruksfastigheter ligger i åtskilliga fall inklämda mellan bolags- eller andra större skogar, varför ägarna av de mindre fastigheterna vanligen icke kunnat bilda jaktvårdsområden och på så sätt få tillstånd till särskild jakttid. Men dessa mindre jordbruksfastigheter får i stor utsträckning försörja älgarna.

När jakt under den allmänna jakttiden bedrivs på sådana mindre jordbruksfastigheter, kan det jagade villebrådet ofta draga sig in i de stora skogarna, där jakträttsinnehavarna i väntan på licensjakten ännu inte bedriver någon jakt. Följden härav blir ofta, att jakträttsinnehavarna på de små fastigheterna inte får något tillfälle att fälla någon älg. Även ur rent humanitär synpunkt medför licensjaktsystemet olägenheter, som det är anledning att påtala. Det förekommer ofta, att ett skadeskjutet villebråd under s. k. licensjakt lyckas taga sig in på område, där sådan jakt inte får bedrivas. Det skadeskjutna villebrådet går då en plågsam död till mötes eller lämnas kanske åt det ännu värre ödet att lemlästas klara sig vidare.

Om den allmänna jakttiden och dess utsträckning för olika län förordnar Kungl. Maj:t för varje jaktår. På förslag av älgskadenämnd kan länsstyrelse därutöver utsträcka den allmänna jakttiden beträffande älg med högst tio söckendagar, om så befinnes motiverat med hänsyn till de skador, som åstadkommits av älg.

Den allmänna jakttidens utsträckning kan alltså enligt gällande författning anpassas efter älgstammens storlek. Därmed finns det inte något bärande skäl till bibehållande av den s. k. licensjakten, vilken betraktas som en orättvisa. Det synes oss därför nödvändigt, att licensjakten avskaffas snarast möjligt. I stället bör den allmänna jakttiden kunna utsträckas något längre än som varit vanligt tidigare, vilket gällande författning tillåter.

Med stöd av vad som ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t anhålla att i enlighet med motionens syfte jaktstadgans § 15 med bestämmelser om särskild jakttid för jakt efter älg måtte upphävas.

Stockholm den 27 januari 1953.

Karl Andersson
i Björkäng.

Gustaf Svensson
i Vä.

Fridolf Jansson.

Harald Larsson
i Hedenäset.

J. W. Pettersson
i Norregård.

Sven Vigelsbo.

Axel Jansson
i Hällefors.

Rob. L. Jansson
i Aspeboda.

Nr 396.

Av herr **Pettersson** i Degerfors m. fl., angående översyn av brandförfattningarna m. m.

(Lika lydande med motion i Första kammaren, nr 316.)

Stockholm den 22 januari 1953.

Göran Pettersson
i Degerfors.

K. J. Andersson
i Alfredshem.

J. Onsjö.

Sven Persson
i Appuna.